

Nyhetsbrev – revidert standardkontrakt for modifikasjonsarbeider på norsk sokkel

Revidert standardkontrakt for modifikasjonsarbeider på norsk sokkel

29. juni 2015 signerte Norsk Industri og Norsk Olje og Gass en ny standardkontrakt for modifikasjonsarbeider på norsk sokkel ("NTK 15 MOD"). NTK 15 MOD kommer i to versjoner, en versjon for samlet levering når alle arbeider er ferdige og en versjon som forutsetter fortløpende levering under prosjektgjennomføringen. I dette nyhetsbrevet vil vi ta for oss hovedendringene i NTK 15 MOD i forhold til tidligere versjon.

Kontrakten erstatter NTK 07 MOD som var inngått mellom Norsk Industri på leverandørsiden og Statoil ASA og Norsk Hydro Produksjon AS på selskapssiden. NTK 15 MOD er imidlertid inngått med bransjeorganisasjoner på begge sider, slik at kontrakten i prinsippet har sin tilslutning blant alle operatørselskapene på norsk sokkel som medlemmer av Norsk Olje og Gass og, som før, alle leverandørbedrifter tilknyttet Norsk Industri. Utvidelsen av brukerkretsen på selskapssiden har medført at det i prinsippet er frivillig å bruke standarden og hvert enkelt selskap kan gjøre de endringer i standarden som er

ønskelige. Manglende enighet på selskapssiden har også medført at kontrakten, særlig når det gjelder ansvarsgrenser, inneholder åpne punkter som partene selv må fylle ut.

Det er verdt å merke seg at en ny revisjon av Norsk Totalkontrakt 2007 ("NTK 07") er like rundt hjørnet, og er ventet å følge hovedendringene i NTK 15 MOD. Tilsvarende gjelder for Norsk Fabrikasjonskontrakt 2007 ("NF 07"), som etter planen skal revideres før jul.

Nøytral likviditet

Med NTK 15 MOD er protokollen bortfalt. Foruten at protokollen anga partenes plikt å bruke kontrakten, adgangen til å foreta tilpasninger i vilkårene osv., var det også nedfelt et punkt om nøytral likviditet. Dette er nå bortfalt, men det må likevel antas at leverandørene fortsatt vil be om en kostplan som er nøytral. Prinsippet om nøytral likviditet gjelder fortsatt for endringer med omtvistet konsekvens og omtvistede endringsordrer ettersom artikkel 15.2 og 16.2 gir leverandøren anledning til å be selskapet finansiere

endringer som partene ikke er enige om (mot garanti fra leverandøren).

Forbud mot å avtale fastpris og målsum

En av de viktige og mest kontroversielle nyvinningene ved *NTK 2000* var forbudet mot å avtale fastpris og målsum (insentiv ordninger) før prosjekteringsgrunnlaget hadde nådd et tilstrekkelig modenhets nivå (konfidens). For modul og modifikasjonsprosjekter var nok ikke slike bestemmelser like viktige som ved store plattformutbygginger hvor risikoen for overskridelser er betydelig større. Protokollen forutsatte likevel at det ble konkurrert på basis av normer og rater, ikke fastpris, og at endelig pris skulle fastsettes basert på en oppmåling av medgåtte mengder. Protokollens bestemmelser om konfidens, målsum og fastpris er imidlertid nå borte og partene har også valgt å fjerne artikkel 21 som regulerte dette mer konkret og detaljert. Det er verdt å merke seg at endringer fortsatt skal kompenseres på basis av normer og rater etter artikkel 13.2 såfremt ikke partene blir enige om noe annet.

Endringsordre

NTK MOD 15 gjør enkelte justeringer i endringsbestemmelsene. Den viktigste justeringen er at fristen for å fremsette endringsordrekrav nå er konkret angitt til 21 dager, i motsetning til den fleksible "uten ugrunnet opphold" fristen. Dette gjelder både for de tilsiktede egentlige endringene og de situasjonene hvor endringsreglene brukes utenfor sitt kjerneområde. Det kan spørres om man egentlig oppnår så mye ved denne endringen idet fokus da ofte vil flyttes til starttidspunktet for fristen. Eksempelvis er det nokså vanskelig å fastslå utgangspunktet for fristen i artikkel 5.1 siste ledd som løper fra det tidspunkt leverandøren "*fikk*

eller burde ha fått kunnskap om" slike nye lover og pålegg etc. som nødvendiggjør endring av arbeidet. Et annet utslag av en slik skjematisk endring er for eksempel at fristen i artikkel 3.3 åpenbart er blitt for lang. For modifikasjonsarbeider offshore, hvor mottiltak bør settes inn raskt, nytter det ikke å vente i 21 dager med å få presentert leverandørens krav knyttet til forstyrrelser fra selskapet. Også i tilknytning til de egentlige endringene kan fristen på 21 dager bli for kort når varsling skal skje i hvert ledd i hele kontraktskjeden. Man er neppe tjent med svært korte varslingsfrister nedover i kontraktskjeden som fort kan bli resultatet når fristen i hovedkontrakten er 21 dager. Sannsynligvis betyr endringen at leverandørene i større grad vil sende et endringsordrekrav ("VOR") for å være på den sikre side og ikke miste rettigheter, noe som lett kan bli oppfattet som "firkantet".

En annen viktig endring er at det i artikkel 15.1 og 16.1 er klargjort at instruks fra selskapet på selvstendig grunnlag skaper umiddelbar arbeidsplikt for leverandøren. Etter at bindende instruks er gitt må leverandøren implementere instruksene i arbeidet, og følge opp med en VOR innen 21 dager dersom leverandøren mener instruksene utgjør en endring. Med dette er det klargjort at fremsettelse av VOR ikke suspenderer leverandørens arbeidsplikt. Dersom selskapet ombestemmer seg og trekker instruksene tilbake etter at leverandøren har fremsatt VOR, må selskapet kompensere leverandøren for de tids- og kostnadskonsekvenser som instruksene påførte leverandøren, forutsatt at den opprinnelige instruksene påla leverandøren plikter ut over kontrakten. Sannsynligvis må dette skje ved at det utstedes en egen VO. I tillegg er det nå presisert at selskapet *plikter* å svare leverandøren med enten en endringsordre ("VO") eller en omtvistet

endringsordre ("DVO"). Dersom selskapet ikke har svart innen 21 dager skal DVO anses for å ha blitt utstedt. Hvorvidt en slik bestemmelse er hensiktsmessig kan diskuteres. Det viktige er at selskapet begrunner hvorfor det mener VOR kravet er uberettiget. Før slik begrunnelse foreligger bør egentlig ikke fristen for å kreve ekspertsak løpe.

Risiko, ansvar og ansvarsgrenser

Noe som har skapt en del problemer i mange utbyggingssaker har vært leverandørens pålagte bruk av rammeavtaler som selskapet har inngått. Slike bestillinger betraktes i utgangspunktet som ordinære underleveranser, men det har helt siden NF 92 eksistert bestemmelser som klargjorde at selskapet har risikoen for slike underleveranser i visse situasjoner. I NTK 2000 ble det avtalt en bestemmelse i artikkel 8.3 som gikk enda lenger og som skulle gi leverandøren mulighet til å velte noe av risikoen for forsinkelse og feil hos underleverandøren over på selskapet selv om leverandøren var kjent med underleveransen ved kontraktsinngåelsen. I NTK 15 MOD er de fleste nyvinningene ved NTK 2000 fjernet og leverandørens ansvar for underleveranser tilsvarende skjerpet. Det man står igjen med i tillegg til reguleringen i artikkel 8.4, er at leverandøren kan holde selskapet ansvarlig dersom selskapet intervenserer og forstyrrer rammeavtaleleverandørens oppfyllelse av avropet.

En annen viktig endring er at dagmulksatsene nå skal angis i vedlegg B, og kontrakten bestemmer ikke hva satsen skal være eller størrelsen på den totale begrensningen for dagmulktansvaret. Både satsene og ansvarsbegrensningen er gjenstand for forhandlinger og skal fylles ut i den enkelte kontrakt. Tilsvarende gjelder

for den totale ansvarsbegrensningen og begrensningen av leverandørens ansvar for mangler.

Videre, hva gjelder leverandørens erstatningsansvar for mangler, er den generelle bestemmelsen om at leverandøren vil være ansvarlig etter bakgrunnsretten for kostnader som ikke dekkes av artikkel 25.2 fjernet. I stedet presiserer NTK 15 MOD i artikkel 25.3, tredje ledd at leverandøren med mindre annet følger av kontrakten kan holdes ansvarlig for "tilkomstutgifter, utgifter til konstatering av mangelen og beslektede utgifter som er en direkte og nødvendig følge av mangelsutbedringen". Oppregningen må antas å være uttømmende.

Tvisteløsning

I tvisteløsningsbestemmelsen er det nå i tillegg til oppmannssystemet innført en såkalt prosjektintegreert megling. Dette innebærer opprettelse av et utvalg på tre medlemmer som skal være et forum for å hjelpe partene å komme frem til minnelige løsninger. Det gjenstår å se hvordan dette systemet vil fungere i praksis.

Avslutning

Standardkontraktene på norsk sokkel har vært unike i internasjonal sammenheng, både på grunn av den pålagte bruken, den realistiske reguleringen de har inneholdt og erkjennelsen av at kontraktsvilkår ikke bør gjøres til gjenstand for en drakamp i en konkurransesituasjon. Endringene i NTK 15 MOD representerer i så måte et betydelig tilbakeskritt, særlig for leverandørsiden. Samtidig kan det argumenteres for at det nå er på tide at de norske kontraktene blir bedre tilpasset internasjonal praksis, ettersom både oljeselskapene og de norske leverandørene har en betydelig internasjonal virksomhet. Konkurransen

om oppdrag på norsk sokkel er uansett eksponert for internasjonal konkurranse som ikke er vant til de norske "sær-ordningene". Ettersom bruken av standarden nå er frivillig må

man imidlertid kunne håpe på at kontrakten faktisk tas i bruk, og at det ikke gjøres fler endringer enn nødvendig slik at fordelene ved standardiseringen ikke blir borte.

Kontaktpersoner:

[Erik Brannsten](#)
Advokat / partner
ebr@kvale.no
21 05 01 34
917 67 041

Kvale Advokatfirma DA
Postboks 1752 Vika
0122 Oslo

[Siri Terese Berge](#)
Advokatfullmektig
stb@kvale.no
22 47 97 36
970 85 564

Kvale Advokatfirma DA kombinerer full faglig bredde med spisskompetanse innen sentrale fagområder

© 2015 KVALE Advokatfirma DA

Dette nyhetsbrevet er kun ment som generell informasjon. Nyhetsbrevet er ikke juridisk rådgivning.